

[Brorsen.]

kan faa et Indtryk af, hvad der i Virkeligheden er sagt fra den Side.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtaler, Folketingstidende Sp. 34, at det er taabeligt, hvis danske Arbejdere ikke vilde værne det danske Hus mod Voldsmænd, og dette bliver saa forstærket af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, da han faar Ordet, idet han siger, Folketingstidende Sp. 514, at Statsministeren „ganske tydeligt har udtrykt Viljen til at gaa ind for Forsvaret for den danske Stats Frihed og Integritet“. Her synes jeg, man nærmer sig meget stærkt til at tale om en Kamp for Eksistensen, og det er egentlig den, man tidligere har vendt sig paa det skarpeste imod, netop fra socialdemokratisk Side. Statsministeren udtaler, Folketingstidende Sp. 128—29, at det er ikke Tinsoldater til Stads, vi har Brug for, men det er et Vagtkorps, der skal bruges i det Øjeblik, det er nødvendigt, og han retter ret kraftige Bebrejdelser mod det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen og siger, at han vil „lade Døren staa aaben og blæse Fædrelandet et Stykke“.

At der her er et tydeligt Omslag i Socialdemokratiets Politik, er der slet ingen Tvivl om; men, som sagt, noget desorienteret er jeg i dette Øjeblik, efter at jeg har hørt det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen holde sin Tale i Dag.

Nu kan det ikke falde mig ind at komme ind paa Drillerier over for Socialdemokratiet, for, som jeg gentagende har haft Lejlighed til at udtale i sin Tid som Forsvarsminister, jeg og mit Parti maa meget ønske, at der maatte komme et fælles Syn paa hele dette Spørgsmaal i højere Grad end tidligere. Det var det, vi forsøgte i 1928—29 over for de Herrer, men uden Held; til Trods for de bedste Fornuftgrunde, vi fremførte ved den Lejlighed, blev vi afvist. Ikke desto mindre vil jeg naturligvis glæde mig over, om man paa dette Omraade er gaaet bort fra det, man var inde paa den Gang, og indser, at det virkelig har Betydning at have et Værge, saa at man kan konstatere, at vi som alle selvstændige Lande vil gøre noget for at holde os uden for krigerske Forviklinger, vi vil gøre noget for at værne vor Frihed og vor Uafhængighed, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde.

Jeg skal i det hele ellers ikke komme ind paa forsvarspolitiske Betragtninger; der er kun en enkelt Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Westermann, som jeg nødes til at protestere imod; det ærede Medlem brugte nemlig efter min Mening et uartig Ord

over for Venstre, og det maa jeg vise tilbage. Det var særlig med Hensyn til Flaaden; han bebrejdede i høj Grad Venstre, at Venstre var gaaet ind i den Politik, der førte til et Resultat i 1932.

Jeg vil give det ærede Medlem Ret i, at det ikke er store Beløb, der er afsat til Flaaden efter Ordningen af 1932; men det kan maaske ogsaa give Anledning til, at det ærede Medlem tænker sig en lille Smule om med Hensyn til Tiden fra 1929 til nu. I 1929, da vi i Venstre ønskede en Ordning gennemført, var der jo større Bevillinger til Flaaden, end der er Tale om nu efter den sidste Lov. Jeg gør blot opmærksom paa en ganske enkelt Post paa Marineministeriets Budget, nemlig Fornylelsen af Flaaden, hvor vi i sin Tid anbefalede at gaa med til en Bevilling paa 4½ Mill. Kr., medens der nu paa Budgettet staaar 1,7 Mill. Kr.

Men saa vidt jeg erindrer, og jeg tager sikkert ikke fejl, var det ærede Medlem Hr. Westermann den Gang netop en af de ivrigste af de yngre Søofficerer til at arbejde imod, at der overhovedet kunde komme en Ordning den Gang. Jeg antager jo nok, at det ærede Medlem i en stille Time har tænkt: Kunde vi nu bare faa den Ordning, som man fra Venstres Side stillede Forslag om i 1929! (*Westermann*: Nej). Men nu er det temmelig sikkert for sent, og derfor maa jeg, idet jeg ellers ikke skal komme ind paa, hvad der skete i 1932, kun anholde denne Udtalelse fra det ærede Medlem.

Vi har set saaledes paa det fra Venstres Side, at vi maatte have en Ordning, vi maatte have en Revision, og naar de Konservative ikke var at faa i Tale, maatte man vende sig til den anden Side, og det lykkedes altsaa at komme til et Resultat i 1932.

Jeg vil endelig sige, og det skal være de sidste Udtalelser, jeg fremsætter angaaende hele dette Problem foranlediget ved socialdemokratiske Taleres Udtalelser, at jeg ikke har Indtryk af, at disse Udtalelser har gjort Lykke i det radikale Parti. Der er ganske vist ikke faldet Udtalelser fra den Side herinde, men naar man læser den radikale Presse, bl. a. „Fyns Venstreblad“, har man Indtryk af, at de reagerer ret kraftigt over for det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og de Udtalelser, han fremsatte, og mener, at han burde have ladet være dermed.

Med Hensyn til det finansielle Problem er der ogsaa fremsat en Række Betragtninger. Jeg har for mit Vedkommende holdt mig udelukkende til en Bedømmelse af, hvor stort Kapitalforbruget vilde blive i Treaaret 1932—35, idet jeg mente, at den specielle Regnskabsopstilling og hvad dertil hører